

μπέης

μπέης, ο, θηλ. **μπέισσα, η**, ουσ. [*<τουρκ. bey (= τίτλος ανώτερων αξιωματούχων στην Οθωμανική Τουρκία)*], άνθρωπος ευχαριστημένος από τη ζωή του, γιατί ζει μέσα στις ανέσεις και στις υλικές απολαύσεις: «αλίμονο από μας, γιατί αυτός βρήκε λεφτά απ' τον πατέρα του κι είναι μπέης». (Λαϊκό τραγούδι: *άλα έχω στρώσει μια κεφάλια και τα βλέπω όλα σαν μπέης και τα νιώθω σαν πασάς*).

- ζει σαν μπέης, ζει μέσα στην άνεση και στην καλοπέραση: «δούλεψε σκληρά στη ζωή του, αλλά τώρα ζει σαν μπέης».

- περνάει σαν μπέης ή την περνάει σαν μπέης, βλ. φρ. ζει σαν μπέης.

- τη βγάζει σαν μπέης, βλ. φρ. ζει σαν μπέης.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας